

CHUYỆN VUI

LỚP 3B3 C.V.A

NIÊN KHÓA 1954 - 1955

THƯỜNG CHU

Mẹ tôi hãnh diện với chòm xóm vì có thằng con trai đang học lớp Đệ Tứ. Mỗi lần phải làm một bài luận tiếng Pháp (Composition). Ôi thôi! Tự điển Pháp Việt, Việt Pháp bày la liệt trên bàn. Cụ cứ tưởng con mình thành bác học đến nơi rồi. Tôi hì hục mở quyển tự điển Việt Pháp liên tục. Cố gắng đến tột đỉnh thì cũng chỉ viết được một trang giấy là cùng, nộp bài xong, phập phồng chờ công trình sáng tác của mình. Ôi chao! Khi nhận bài lại, tôi thấy bên lề bài “đổ ối” toàn là: improve, incorrect, được dăm bảy gậy là vui lắm rồi.

Năm 1954, tôi di cư vào Nam hơi trễ, học lớp 3B3 trường Chu Văn An. Buổi học đầu tiên của tôi, tôi xây xẩm mặt mày tưởng như là nghe đài phát thanh Pháp Á. Tôi ghé sang bên cạnh hỏi bạn:

- Ông thầy này tên gì?

“Lê Trung Nhiên”, hấn không trả lời trực tiếp mà chỉ viết vào tờ giấy nhỏ.

Thầy đang giảng một đoạn trong Emile của Diderot, lớp học

ngghiêm trang quá! Không có một tiếng động và tiếng thầy tràn ra như bão táp, mưa sa chùng như không dứt... Tôi sợ quá! Mấy bữa sau, vào giờ Pháp Văn, tôi quan sát rất kỹ, thầy dáng người tầm vóc, da trắng như Tây, quần áo thẳng nếp, đặc biệt có cặp kiếng trắng gọng vàng làm sang trọng hẳn lên.

Bây giờ tôi không còn là “ma mới” nữa, tôi đồng hóa rất nhanh với bọn “ma cũ” vì ở lớp tôi đa số là dân Nguyễn Khuyến, Nam Định cả. Thăng ngồi bên tôi lại là bạn học cùng lớp năm ngoái, thằng Toàn nó giỏi Toán kinh khủng nhưng phần tiếng Tây, tiếng U lại là bù trất, nó sợ thầy Nhiên hơn sợ cọp, giờ Pháp văn nó cứ ngồi “thù lù” chết run, chết dế.

Thầy Nhiên chỉ nói tiếng Tây trong giờ học, người Việt này không biết nói tiếng Việt. Học sinh muốn điều gì phải nói bằng tiếng Tây cơ, thế cho nên lớp học của chúng tôi trở nên ngoan ngoãn là vậy. Thằng Toàn uất ức quá, thổ lộ với tôi:

- Mẹ kiếp! Ông ấy làm như tụi mình là dân Jean Jacques Rousseau không bằng, tiếng Tây, tiếng U làm tao điên lên rồi.

Rồi một hôm, giờ Pháp văn, gần cuối giờ tôi thấy mặt thằng Toàn cứ “tái đi”, thờ ì ạch.

- Mà làm sao thế hả Toàn.

- Sắp chết đến nơi rồi - Nó nói rít qua hàm răng hô, trông rất thảm thương.

Rồi nó lại thọc tay vào túi quần hít hà:

- Mà làm gì kì vậy? “nghịch” à!

- Cụ màm nhá! Ông đang sắp chết mà màm nõ “diểu”.

Tiếng chuông điện vang lên, thầy Nhiên chưa kịp ra khỏi lớp, tôi đã thấy nó phóng ra khỏi cửa như Tây bắn, lúc quay trở lại, mặt mũi tươi rói, hẳn nói:

- Mẹ kiếp, suất nữa thì lụt mẹ nó lóp.
- Thế ra cậu mắc đái à? Sao không xin phép ông ấy mà đi.
- Cậu lại “diểu” tôi rồi.
- Ê lại đằng kia xem, thằng Minh vẫn đang nói gì kia? Nó đi và quay lại nói: sẽ có một cuộc đấu bóng tròn với lớp Đệ Tam Petrus Ký.

Sau giờ tan học, Minh Vẫu kêu gọi anh em tham gia ghi danh và đi tập để đấu với Petrus ký. Lớp tôi có đến 15 tên xung vào đội banh, và đồng ý đi tập mỗi buổi sáng tại sân vận động Hoa Lư đường Đinh Tiên Hoàng. Sáu ngày tập dợt liên tiếp cho ăn “jeu” với nhau. Đúng sáng Chủ Nhật, lớp tôi tề tựu khá đầy đủ, còn kéo thêm mấy thằng lớp khác để ủng hộ tinh thần cho các cầu thủ ngực omega, giò như ống “xi đồng” chỉ trừ có Minh Vẫu và Nguyễn Phú Mỗ là có da, có thịt một tý.

Sau khi đã chọn sân, tiếng còi trọng tài ré lên khai mạc trận thư hùng. Đội Chu Văn An chuyên banh khá nhíp nhàng khiến cho đội Petrus ký chống đỡ chới chết. Chúng tôi phấn chấn là nhờ có hơn 40 cái mỡm Bắc Kỳ di cư reo hò làm chấn động một góc trời. Trái banh khốn khổ bị 20 thằng dày vò, cứ bị đá bình bịch, lúc lên, lúc xuống, gần nửa hiệp một (mỗi hiệp chỉ chơi có 30 phút). Minh Vẫu nhận được banh, sút một trái rất căng, thủ môn Petrus ký đứng chết trân như trời trồng. Tiếng hoan hô như sấm dậy của CVA. Thế là màn trình của các em Petrus ký bị “xé toạc” một cách không thương tiếc tàn nhẫn quá. Sau phút đau đớn ấy, đội Petrus ký quần quai vùng lên rất mãnh liệt, bằng tiếng còi chấm dứt hiệp một đã vang lên.

Vào hiệp hai, một bên cố gắng để san bằng tỷ số, một bên cố giữ thành quả đạt được nên có những pha công phá, hãm thành rất căng, gần 60 phút giao tranh cả hai bên, các đấu thủ đã thấm

mệt, những cặp chân “xi đồng” rã rời như cơm nguội rồi. Nhân cơ hội ấy xuất kỳ bất ý một cầu thủ Petrus ký đem hết sức bình sinh sút một phát như trời giáng... Thủ môn CVA đã xuôi tay chờ chết, thế mà Nguyễn Phú Mão đứng gần đó “húc” một phát, banh dội ra ngoài. Ôi cái đầu trọc lúc này sao mà đáng quý thế? Phút nguy hiểm đã qua, tiếng hoan hô của CVA làm rung rinh cả cỏ cây, tưởng như không dứt. Vài phút sau tiếng còi mãn cuộc vang lên chấm dứt buổi tranh hùng.

Chiều thứ hai, vào lớp. Từ trên bureau thầy Nhiên nói:

- Mr Minh, ramassez les compositions, S'il-vous plait.

Thằng nọ nhìn thằng kia, ngẫm hỏi nhau xem xử trí thế nào? Chả thằng nào làm bài tất cả. Trước cơn gian nan nguy hiểm ấy tôi nói với thằng Nguyễn Xuân Trạch:

- Trạch, mày giỏi tiếng Tây nhất lớp, mà ởng lại có vẻ thương mày nhất đứng lên xin khất cho tụi tao đến ngày sau sẽ nộp được không?

- Chịu thôi, nhờ ông ấy nổi sung tặng cho tao “hai bánh xe đạp” thì bỏ bố.

- Không đâu! Ông ấy cưng mày, giúp anh em một phen đi.

Được khen như cởi tấm lòng, Trạch ta bèn giơ tay thật cao, rất hào hùng.

- Professeur.

- Quoi? - Thầy Nhiên hỏi.

- Je vous “khất” à demain.

- Oui, vous parlez “rất” correct với một giọng rất hiền từ và dễ thương.

Cả lớp tôi sung sướng, vỗ tay rầm rầm chưa bao giờ lớp tôi có không khí nhẹ nhõm và vui như vậy. Từ đó cả lớp đặt tên thằng Trạch là “Tây giả cầy”. ■